Bodil Gustavsson

En intervju av Anna Orrghen

19 november 2007

Intervju 13

Från matematikmaskin till IT

Denna intervju har genomförts inom ramen för projektet Från matematikmaskin till IT som är ett samarbete mellan Avdelningen för teknik- och vetenskapshistoria vid KTH, Dataföreningen i Sverige och Tekniska museet finansierat av Riksbankens Jubileumsfond och Stiftelsen Marcus & Amalia Wallenbergs minnesfond. Originalinspelning och transkript finns tillgängliga på Tekniska museet i Stockholm. Intervjun bör refereras på följande sätt:

Bodil Gustavsson, intervju från 2007 av Anna Orrghen, medie- och kommunikationsvetenskap, Institutionen för kultur och kommunikation, Södertörns högskola, Stockholm.

Nyckelord: LIBRIS, katalogisering, litteraturdatabas, Linköpings universitetsbibliotek, Stockholms universitetsbibliotek, bibliotekssamarbete.

Abstract

This interview with Bodil Gustavsson was conducted at the main library at Stockholm University in Stockholm by Anna Orrghen on 19 November 2007. It dealt with Gustavsson's first contact with digital technology at the main library at Linköping University during the seventies. Gustavsson's first employment was at the main library at Linköping University where she partook in a group of young librarians employed to work with LIBRIS. Her main task was to digitally catalogize the books in the library. In the interview Gustavsson described the experiences made by working with LIBRIS from its inauguration phase until today.

Informant: Bodil Gustavsson
Intervjuare: Anna Orrghen
Tid: 19 november 2007
Plats: Flemingsberg

Anna Orrghen: För bandspelarens skull skall jag tala om att mitt namn är Anna Orrghen och jag sitter i Stockholms universitetsbibliotek tillsammans med Bodil Gustavsson. Du är bibliotekarie i grunden men har flera utbildningar på det inom bibliotekarieyrket. Är det hur du skulle beskriva dig själv?

Bodil Gustavsson: Jag är bibliotekarie och katalogchef här på Stockholms UB, men den utbildning jag har i botten är en fil kand i franska och svenska för väldigt länge sen. Sen har jag vad som kallas för en amanuensutbildning, som var före Bibliotekshögskolans tid. Då fanns det inte någon central utbildning för bibliotekarier på universiteten utan man skulle ursprungligen ha en fil lic eller en doktorsexamen, men när det var aktuellt i Linköping, i början på 70-talet, räckte det med en fil kand och sedan internutbildades man. Det är den formella utbildningen jag har.

Anna Orrghen: Då tänkte jag gå tillbaka ännu lite tidigare, ända till 1949 när jag vet att du föddes. Däremot har jag inte lyckats klura ut var?

Bodil Gustavsson: Jag är född i Lund, men bara född där. För 1951 disputerade min pappa vid Lunds universitet men familjen var från Karlskrona så sen flyttade vi tillbaka till Karlskrona. Sen flyttade vi från Karlskrona till Linköping när jag var tolv år, där jag gick i skola och också läste vid Linköpings … Det hette universitetsfilialen först, för jag började -68. Och då var det filial till Stockholms universitet, så i min tentamensbok i franska står det att det är från Stockholms universitet. Sen blev Linköping högskola i början på 70-talet och sen universitet.

Anna Orrghen: Men då hörde det till Stockholm?

Bodil Gustavsson: Ja, det hörde till Stockholm då och även biblioteket var filialbibliotek till Hum B, Stockholms Humanistiska Bibliotek. När jag började i februari -72 var det nog fortfarande filialbibliotek.

Anna Orrghen: Du nämnde att din pappa disputerade i Lund, vad var det i för ämne?

Bodil Gustavsson: Han var litteraturvetare så han disputerade på Karl XII i litteraturen, så han var historiker och litteraturvetare.

Anna Orrghen: Och vad gjorde din mamma?

Bodil Gustavsson: Hon läste också. Båda var från Karlskrona men de träffades i Lund för de tillhörde Blekinge Nation båda två, och hon läste religionshistoria, tror jag. Hon hade en fil kand då, sen var hon hemmafru i många år. När vi flyttade till Linköping var hon lärare i några år på grundskolan medan pappa var på Läroverket i Karlskrona och sen på Lärarhögskolan i Linköping.

Anna Orrghen: Och det här läsandet eller intresset för böcker är det någonting som du har fått med dig hemifrån?

Bodil Gustavsson: Nej. Det lästes ju naturligtvis, pappa läste mycket, men jag var nog inte så intresserad. Det kanske är så att man hade det hemma och fick lite för mycket. Det var inte att jag tvingades eller så men något riktig intresse för böcker har jag nog inte haft. Naturligtvis har jag läst och jag har läst mycket litteratur för min examen i svenska och även franska, då var det en mängd skönlitteratur man skulle läsa. Men anledningen till att jag sökte mig till och ville bli bibliotekarie var helt enkelt att jag inte ville bli lärare. Med en humanistisk examen fanns det inte så många alternativ. Jag kom faktiskt in på Lärarhögskolan innan jag hade fått bekräftat att jag fick vara kvar på universitetsbiblioteket. Jag hade kamrater som började på biblioteket som kvällsvakter -71, och då ringde jag till dåvarande överbibliotekarien som var Hans Baude och frågade om jag kunde få börja jobba på något sätt på biblioteket. Det här var februari -72 när jag var klar med min examen, och då visade det sig att hösten -71 hade de sökt efter och tagit in några personer med en fil kand just för den här amanuensutbildningen. När jag kom lite i efterhand fick jag också komma in på den och gick den utbildningen. Samtidigt som man jobbade så läste vi och hade vissa tentamina till och med och skulle göra vissa saker. Det var den utbildning vi fick då.

Anna Orrghen: Hur gick utbildningen till? Vad gjorde ni?

Bodil Gustavsson: Det fanns inte utbildade högskole- eller universitetsbibliotekarier att rekrytera och Arne Sträng och även den andra förstebibliotekarien, som hette Hans Peter Hallberg, var från Uppsala båda två. I Uppsala hade man den här amanuensutbildningen så de tog med sig det. Vi läste både bok- och bibliotekskunskap och arkivkunskap och lärde oss klassifikationssystem och hade prov på detta. Linköping var ett ungt bibliotek och mycket inriktat på yttre tjänst, som vi sade, att man skulle vara i låneexpeditionen, och man skulle ha undervisning för låntagarna. Så i den här utbildningen ingick också att klara av att undervisa i bibliotekskunskap för låntagarna. Det var väldigt tufft men lärorikt.

Anna Orrghen: Och parallellt arbetade ni?

Bodil Gustavsson: Och parallellt arbetade vi.

Anna Orrghen: Hade man olika uppgifter?

Bodil Gustavsson: Ja, man hade olika uppgifter. Tjänstebenämningen var biblioteksbiträde och det första året hade jag 1900 kronor i månaden och det tyckte jag var mycket, så kom jag ihåg när det blev 2000. I motsats till folkbibliotek innebar en biträdestjänst inte att man bara fick göra biträdesuppgifter utan man testades och det förväntades att man skulle klara mer än detta. De flesta av oss som började då kom att jobba i yttre tjänst, medan det visade sig att jag var ett ämne för att ägna mig åt katalogisering, jag tyckte om detta. Det var nog lite slumpvis men kanske hade jag ändå större fallenhet för detta än de andra kamraterna.

Anna Orrghen: Vad gjorde man då?

Bodil Gustavsson: Sedan -71 var Linköpingsbiblioteket försöksbibliotek för LIBRIS-katalogisering. Och det hade redan börjat. Man hade haft en stor konferens precis innan jag anställdes då man hade visat här LIBRIS-katalogen, det totalintegrerade bibliotekssystemet, för tanken var att det både skulle vara en katalog och för utlån och alla funktioner. Sen blev det inte det men man talade mycket om det totalintegrerade bibliotekssy-

stemet. Dels fanns det ett huvudbibliotek men sen hade man vad man kallade för kvartersbibliotek. På andra äldre universitetsbibliotek hade man institutionsbibliotek, men man ville undvika det så man hade skapat kvartersbibliotek som låg i närheten av flera institutioner och det innebar att det inte räckte med att ha en kortkatalog, utan man behövde kataloger, eller se vad som fanns i biblioteket från olika håll. Förutsättningarna för att ha den organisationen var att man hade sitt material i LIBRIS databas, och då tillgängligt så man kunde söka i katalogen via terminaler. Under -71, det fortsatte väl -72 också tror jag, så stansade man in bibliotekets kortkatalog, den alfabetiska katalogen. Det var alltså det material som redan var katalogiserat, den katalog som hade byggts upp sen starten -68 då det blev filialbibliotek till Stockholms universitet under de där tre åren. När jag började registrerade vi i LIBRIS men vi skrev även manuellt kort för att i LIBRIS kunde man bara söka alfabetiskt på författare eller titel men inte ämnesvis. Ja, ämnessökningar fanns ju inte då, men klassifikationskoden, att Fc är svenska språket och Hc är svensk skönlitteratur. Så vi hade en tryckt kortkatalog för den systematiska, som man kallade det för, för att söka på klassifikation. Det hade vi i många år.

Anna Orrghen: Om ni skulle söka efter en bok som någon frågade efter, fick ni då titta på båda ställena eller hur gjorde ni?

Bodil Gustavsson: Hade de författare eller titel räckte det. Men både på huvudbiblioteket och på de här kvartesbiblioteken hade man systematiska kortkataloger för det och på kvartersbiblioteken hade man bara över sitt ämnesområde. Till exempel teknikbiblioteket hade inom sina ämnen klassningarna P, T och U, och det pedagogiska lilla biblioteket hade för pedagogik och psykologi, inom de ämnena. Det hade vi ganska länge. Tanken var att vi skulle få den systematiska katalogen på mikrofiche, men det blev aldrig så vad jag kan komma ihåg. Åtminstone inte -79 då jag vet att det var diskussioner om det och varför LIBRIS inte gav så mycket som man hade lovat. Då hade vi hållit på i fem-sex år och vi hade inte fått de här mikrofichekatalogerna, så vi höll på ganska länge med att hålla kort. I början på 80-talet automatiserades det och vi tog faktiskt ut kort ur LIBRIS med ett lokalt program.

Anna Orrghen: Ni skrev ut dem helt enkelt?

Bodil Gustavsson: Ja, vi skrev ut dem på kort. Jag kommer inte ihåg när det blev enklare, så småningom kunde man söka på klassifikationskod i LIBRIS, men det var efter -80. Och då var det ett särskilt program, som sedan lades ned allt eftersom, det utvecklades till andra saker. Men det var för sökning, om man visste titeln eller författare.

Anna Orrghen: När du arbetade med katalogisering och man gick över till att lägga in den i LIBRIS, innebar det att man behövde arbeta om den på något sätt?

Bodil Gustavsson: Vi registrerade. Mycket av vårt material hade stansats in -73, -74. Dessutom fanns det någonting på som hette accessionskatalogen som Kungliga Biblioteket hade. Ursprungligen var det en tryckt bibliografi över svenska universitets- och forskningsbiblioteks utländska bestånd, inte det svenska som fanns i Svensk bokförteckning. Det började 1866 eller någonting sådant. Accessionskatalogen och Linköpings högskolebibliotek var det som man började med i LIBRIS. Då skickade bibliotek in sina tryckta katalogkort till KB, till den här AK-redaktionen som det kallades för, så registrerade de in det i LIBRIS och så skulle man ta ut en tryckt publikation av det. Sedan hände någonting där för att 1974, tror jag det var, så gjorde man det manuellt och gav ut det för att det var alltså trassel.

Anna Orrghen: Med tekniken?

Bodil Gustavsson: Ja, med tekniken, med produktionen av det här. Vi registrerade direkt i LIBRIS och AK-redaktionen gjorde det. Sen tror jag att det var 1976 som även andra universitetsbibliotek började registrera i LIBRIS. Det var Uppsala, Göteborg, Lund och Umeå. På KB registrerade de naturligtvis det svenska materialet för Svensk bokförteckning. Mycket av det som fanns på de andra ställena hade vi redan registrerat i LIBRIS och tanken var ju att man bara skulle registrera en gång och sen bara komplettera med den lokala placeringen.

Bodil Gustavsson: Ja, precis. Och det var precis så man gjorde och så var tanken. Det var bara det att på 70-talet hade man inte haft gemensamma katalogiseringsregler. Jo, det kom faktiskt gemensamma regler 1974 som Sten Hedberg och Marie-Louise Bachman var redaktörer för. Arne Sträng som då var katalogchef i Linköping och jag var katalogisatör. Vi var inte så många och redan då var förvärv och katalog lite integrerat. Allting var nytt så man hade flera uppgifter. Arne Sträng ville att jag skulle utbilda i de här nya katalogiseringsreglerna. Jag lärde mig dem och hade kurser och utbildning runt dem på olika bibliotek och i olika föreningar. Och det var väl egentligen då som jag riktigt blev fast i katalogisering. Då fick man regler, men problemet var att vi hade redan registrerat vårt material i LIBRIS utifrån våra katalogkort och det var inte riktigt samma regler. När nu andra bibliotek kom och egentligen bara skulle lägga på sina lokala uppgifter blev det ganska mycket diskussioner om varför Linköping inte hade den nivå som man borde ha på de här katalogkorten. Där hade vi lite diskussioner och jag kunde redan då tycka att varför hålla på att peta i detta. Man hade rätt att ha en lägre ambitionsnivå på registreringen, man behövde inte ha så utförlig information som de här traditionella universitetsbiblioteken tyckte att man skulle ha. Där var det en hel del diskussioner kommer jag ihåg. Nu har man helt släppt det där. Som nykomlingar var vi tvungna att få in allt vårt material för vi hade bara systematiska kortkataloger. Vi hade ju inte alfabetiska. Medan de här andra biblioteken fortfarande hade kortkataloger. De hade inte samma press på sig att få in materialet i LIBRIS, så de kunde fila och hålla på och var vana vid att ha det vi kallar restantier. Böckerna kom inte ut så snabbt ut på hyllan och blev inte så snabbt katalogiserade som vi kände att vi måste göra. Och det var precis i övergångsskedet. Sen var det en anpassningsfråga.

Anna Orrghen: Vad kunde den lite mer utförliga informationen som de äldre biblioteken hade bestå i?

Bodil Gustavsson: Man var väldigt petig med att man skulle ha undertitel. Det fick man förresten ha med för det hade vi nog valt också. Men beträffande sidantal så hade väl vi bara angivit huvudpagineringen, men det kan ju finnas bi-pagineringar med femton sidor först i förord.

Anna Orrghen: Och bilagor?

Bodil Gustavsson: Ja. Och då gjorde vi så att om bilagorna var så mycket att de var av vikt för att man skulle förstå det här. Det var sådana detaljer. De hade ju haft sina regler tidigare och kanske på en högre detaljnivå. Det var faktiskt också så att den förste katalogchefen i Linköping när det fortfarande tillhörde Stockholms universitetsbibliotek -67, -68, Allan Ranius, han kom från folkbiblioteket och på den tiden hade folkbiblioteket vissa regler och universitetsbiblioteken de så kallade KB-reglerna som var lite annorlun-

da. Nu är det trettio-fem år senare och man kan skratta åt det, för nu accepterar vi utländska poster och skall göra så lite som möjligt och rättar inte. Men nu har man en annan möjlighet att söka också, det har förändrats.

Anna Orrghen: Var det också så att fälten i datorkatalogiseringen var begränsade på något sätt?

Bodil Gustavsson: Det är egentligen samma format som vi fortfarande har. Det var de här herrarna, bland annat Arne Sträng, och de som utvecklade LIBRIS. Man tog det så kallade MARC-formatet som man använde i USA och i Storbritannien. Till att börja med var det anpassat till det engelska formatet som var lite annorlunda. Nu har vi gått över till det amerikanska, det har även britterna gjort. Men i princip är det samma format vi har nu. Däremot var sökmöjligheterna helt annorlunda i det gamla LIBRIS. Där har tekniken utvecklats. Man var tvungen att söka på exakt titel och det här med fritextsökning och sådant fanns inte. Ämnesord gick inte att söka på. Vi lade inte in ämnesord, det har tillkommit senare. Utan det var de här klassifikationskoderna och det är SAB-systemet, som det kallades för, Klassifikationssystem för svenska bibliotek som man har på folkbiblioteken också och som inte är så lyckat eftersom det finns en del tecken man lägger till. Bibliotek i Sverige klassas till exempel Ab för bibliotek och sedan ett bindestreck, Ab-c, för Sverige. Att klara av sådana tecken är svårt för datorn och ibland är det punkt som betyder någonting. Fortfarande idag kan vi misslyckas med att få träff på de här klassifikationskoderna. Nu har vi ämnesord istället, men formatet och det som vi då kallar för den deskriptiva beskrivningen, det vill säga författare och titel, hade vi redan från början. Det fick vi in i formatet och det kunde man söka på men inte på klassifikationskod. Och det var därför vi hade kvar de systematiska kortkatalogerna.

Anna Orrghen: Använde man båda?

Bodil Gustavsson: Ja, det var man tvungen att göra om de letade inom ett ämne. Man gjorde informationssökningar och kunde söka i andra databaser, men i LIBRIS så kunde man inte det. Det var en begränsning.

Anna Orrghen: Du nämnde tidigare att Linköping var försöksbibliotek för LIBRIS, var det någonting som märktes, var det någon viss atmosfär eller märktes det i hur ni arbetade?

Bodil Gustavsson: Ja, det tyckte vi. Och det förstod man när vi kom ut sen i olika sammanhang. Det var några chefer men sen rekryterades det och vi var födda mellan -45 och -50 många av oss och det var vårt första jobb. Jag var 24 så vi var i den åldern. Och det ställdes krav på oss, det förväntades att vi skulle ta ansvar och våga söka tjänster och göra det som man begärde av oss. -75 hade jag varit där i två år. Och då skulle chefen för förvärvsavdelningen, eller sektionen, vara tjänstledig ett halvår och där förväntades det av mig att jag skulle söka och ta hennes vikariat. Jag hade aldrig sysslat med det och tänkte hur skall jag klara det och nu kommer jag ihåg att jag pratade med min man och han sade ”söker du inte det nu så får du inte chansen igen”. Och så var det. Det var tufft och det ställdes krav. Det visade sig att det var några som inte vara beredda att ställa upp i något läge och då kom inte tillfället igen. Men vi hade möjligheter som man inte hade i motsvarande situation på andra bibliotek. Jag vet egentligen inte riktigt hur det var i Umeå som var ett relativt ungt bibliotek också. Men i mitten på 90-talet jobbade jag i Uppsala, på Carolina Uppsala universitetsbibliotek, och då pratade vi just om det här med mina jämnåriga kollegor, hur länge de fick vänta på att få högre tjänster eller utvecklas eller möjlig-

heter för att det satt andra i vägen. På så sätt blev vi kanske också lite okonventionella i vårt sätt att se det, det var inte så hierarkiskt. Det krävdes ju av oss och cheferna var de som bestämde, men det fanns en öppenhet och en möjlighet tycker jag. Nu vet jag egentligen inte hur det blev efter några år. Då var det väl vi som satt där som propparna. Flera av mina kollegor som jag har och som jag har haft kontakt med har blivit chefer och överbibliotekarier. Jag ville inte inser jag, en viss chefsnivå men inte mer. Jag släppte faktiskt katalogiseringen en period och höll på med annat och var bokvårdschef på KB innan jag sedan gick tillbaka till katalogiseringen. Vi fick möjligheter och mycket tack vare våra chefer.

Anna Orrghen: När jag pratat med andra, Lars-Erik Sanner till exempel, har jag förstått att det nästan krävdes att man var disputerad, eventuellt kunde det gå bra med en licentiat. Men du hade en fil kand?

Bodil Gustavsson: Arne Sträng har väl en lic i teologi och Hans Peter Hallberg hade en lic. Och de hade börjat på samma sätt i Uppsala, kanske tio-tjugo år tidigare och då krävdes det en lic-examen. De blev snabbt chefer också. De hade lic-examen och det fanns väl ett behov i slutet på 60-talet och början på 70-talet av chefsbibliotekarier. Men licentiatexamen var borttagen när vi läste. Den fanns inte då. Åtminstone i Linköping fanns det inte någon högre utbildning inom humaniora utan det var någon teknisk fakultet till att börja med, så de var väl framsynta och insåg att vi får inga om vi kräver en lic-examen. I efterhand så har ju Lena Olsson disputerat men vi andra blev kvar på den här nivån.

Anna Orrghen: Du började -71, -72?

Bodil Gustavsson: Ja, i februari -72.

Anna Orrghen: LIBRIS-arbetet har ju genomgått olika faser. Var det fortfarande det som kallades för LIBRIS 1 när du började?

Bodil Gustavsson: Ja, just det. Och sedan blev det LIBRIS 2. Möjligen var det -76, då det utvidgades lite, men det är jag inte riktigt säker på. Sen blev det LIBRIS 3 på 80-talet. LIBRIS 2 var i och med att funktionaliteten utvecklades. LIBRIS 1 var försöksperioden, tror jag. Jag vågar inte riktigt svära på det. Men den slutade i alla fall med LIBRIS 3 och sedan kom ett nytt LIBRIS långt senare.

Anna Orrghen: Märkte du av att det blev förändringar?

Bodil Gustavsson: Nej, det gjorde jag nog inte. För om vi skall hålla oss till perioden fram till -80 ungefär, var det de här första katalogiseringsreglerna. Sen kom det nya katalogiseringsregler som jag var med och redigerade och de kom -83 men påbörjades -80. Möjligen att man då bytte till att det blev LIBRIS 3. Nytt LIBRIS kom mycket senare, då ändrade man formatet mer, jag kan faktiskt inte säga varför det blev olika. Vi brydde oss inte, vad vi ville var att det skulle fungera och förenklas och hur många terminaler man fick och tekniken. Nu kommer jag inte ihåg vad det hette, men vi hade två stycken terminaler med tangentbord som stod i ett rum centralt och då hade man böckerna runt om oss och ibland blev det avbrott och då gick man in i datorrummet och bootade om, som det hette, startade om på nytt. Man hade mycket kontakter med LIBRIS-sekretariatet och det var en hel del avbrott och sådana saker, men vi hade ju ingenting att jämföra med. Eller på något sätt ingick det i det här och det accepterade vi för att vi var uppvuxna med

det. Vi såg inget annat. Vi insåg att kortkataloger, det kunde man inte tänka sig att bygga upp, så att det var det här som gällde.

Anna Orrghen: Och avbrotten, de var alltså tekniska?

Bodil Gustavsson: Ja, de var tekniska. Det var det en hel del och fortsatte också in på 80-talet. Det nya universitetsbiblioteket byggdes väl -83 eller -84, och även i de lokalerna var det avbrott. Det var nog hela 80-talet fram.

Anna Orrghen: LIBRIS-sekretariatet låg på KB?

Bodil Gustavsson: Ja, det låg på KB, och heter nu LIBRIS-avdelningen.

Anna Orrghen: Där har du också jobbat?

Bodil Gustavsson: Ja, där har jag jobbat i omgångar i mitten på 90-talet.

Anna Orrghen: Vet du hur de reagerade på att det var Linköpings universitetsbibliotek som skulle vara försöksbibliotek och inte KB?

Bodil Gustavsson: Vi hade väldigt goda relationer till LIBRIS. Nu var det så att Marie-Louise Bachman var katalogchef på KB och allting hörde ihop på något sätt så hon hade också med LIBRIS-sekretariatet att göra och ansvarade för katalogreglerna. Man skiljer på hanteringen av det svenska materialet och det utländska materialet på KB, och det som kallas för Svensk bokförteckning, alltså, registreringen av … Svensk bokförteckning kom -76 och det svenska materialet skulle de i princip göra och vi bara invänta, om det där hade man mycket möten. Man hade användargrupper just för oss katalogisatörer och gott samarbete. Det blev så mycket samarbete så att våra chefer började ifrågasätta varför det bara är katalogisering som har de här användargrupperna. LIBRIS kom att bli en samkatalog och det är katalogen, även om det finns fjärrlån och sådana funktioner också. Men man försöker kanske få in mera referensbibliotekarier och hur LIBRIS användes och inte bara ur katalogiseringsperspektivet. Det var mycket gott samarbete mellan KB och biblioteken och oss. Först var vi väl lite privilegierade i och med att det bara var vi och sedan kom de andra in och det var då i början som vi fick stå till svars för varför vi hade gjort si eller så. Men det redde ut sig. Det var nog inte från KB utan det var snarare de andra biblioteken, som jag nu är mycket god vän med.

Anna Orrghen: Jag träffade Marie-Louise Bachman för en eller två veckor sen och hon nämnde också det här samarbetet som LIBRIS på något sätt medförde. Nu är hon lite äldre än vad du är och har varit med även tidigare och då beskrev hon det som att man var sig själv nog. Men nu behövde man samarbete mellan biblioteken och man har fortfarande kontakt med vissa.

Bodil Gustavsson: Ja, precis. Och eftersom vi var unga och inte hade sett det gamla sättet att inte samarbeta så var vi nog inte medvetna om att det hade varit så tidigare, men blev medvetna om det just för att vi märkte att man först började hålla på sitt. Men det släpptes väldigt snabbt och det byggde faktiskt upp väldigt mycket. Fortfarande kan jag se, även om det inte är samma personer på vissa ställen, att vi har ett nätverk och vi är väldigt öppna. Det har man också konstaterat nu att vad det gäller katalogisering så har vi accepterat andras och inte en massa egna och allt skall registreras i LIBRIS. Medan om man tittar på vilka låneregler man har så är det väldigt olika på olika håll och man har sitt

eget. Det här med samkatalogen gav gemensamma regler och blev ett sätt att acceptera vad andra gör. Det är sådant som man inte tänker på för det har blivit så självklart.

Anna Orrghen: Hur fick ni kunskap om nya vetenskapliga rön eller utvecklingar, åkte ni på konferenser eller var det vissa tidskrifter som ni läste?

Bodil Gustavsson: Det var de här drivande männen och Marie-Louise Bachman som var med internationellt och var väldigt framsynta där. Men sen hade man samarbete. För de första katalogiseringsreglerna -74, de var bara för det första LIBRIS. Men nästa som kom -83, då samarbetade man med Bibliotekstjänst som är folkbibliotekens förlag och som katalogiserar folkbibliotekens litteratur just för att man skulle ha gemensamma regler. Nu är det tyvärr så att BTJ inte har hängt med. När vi gick över till det här amerikanska formatet, MARC 21, har de kvar det gamla formatet så nu har vi lite mer olika regler igen. Men det fanns alltså ett på nationell nivå och även på nordisk nivå. Eftersom jag höll på med katalogiseringsreglerna fick jag i uppdrag att ordna en nordisk konferens i Linköping någon gång i slutet på 70-talet. Svensk Biblioteksförening har en katalogiseringskommitté som sysslar med reglerna, då hette det inte Svensk Biblioteksförening men föregångaren till den var det som formellt gav ut de här katalogiseringsreglerna där jag var redaktör. Den kommittén var värd för det hela men med de nordiska länderna, Norge, Danmark, Finland. Det är lite olika hur mycket samarbete man har haft. Det här nordiska samarbetet fanns inom andra områden också. Och så följde man med i det internationella. Det är ju en liten värld. Det är stor skillnad på forsknings- och universitetsbibliotek och folkbibliotek. De är så många och de håller sig till Sverige. Forsknings- och universitetsbiblioteken är mera internationella eftersom universiteten är det. Det följde man hela tiden och man var väldigt framsynt med att man inte skulle har sitt eget format utan det här internationella, för att kunna byta poster, utnyttja det som den brittiska nationalbibliografin gör och den amerikanska och andras. Det var tanken med LIBRIS att en katalogiserar och samma post kan utnyttjas, inte bara nationellt utan också internationellt. Och det gör vi ju väldigt mycket nu.

Anna Orrghen: Marie-Louise och jag tittade på katalogiseringsreglerna och det måste ha varit den upplaga som du var redaktör för och den var i stort sett en översättning av den amerikanska.

Bodil Gustavsson: Den är en översättning av den angloamerikanska.

Anna Orrghen: På vissa punkter står det ”tillämpas ej”, vad det gäller lagar exempelvis.

Bodil Gustavsson: Ja, precis. Nu håller vi på att släppa det, kanske inte lagar, men nu vill vi ha det ännu mer amerikanskt. Nu håller Library of Congress och de amerikanska och kanadensiska, den anglosaxiska världen, och British Library på att göra en ny version av katalogiseringsregler. De kommer inte att heta samma sak och det är lite annorlunda upplagt. Men då kommer vi att följa med där. Även de här första brittiska reglerna från -74 som inte var så omfattande hade man tittat på. Även om jag sen redigerade så var det den här kommittén med Marie-Louise Bachman och Sten Hedberg. De är väl tjugo eller tjugo-fem år äldre än vad jag är.

Anna Orrghen: Jo, det stämmer, för Marie-Louise är född 1928.

Bodil Gustavsson: Och jag är född -49, så jag var tjugo-fem och de var fyrtio-fem eller något sådant. Det var de som låg i täten och jag hängde gärna med, det passade mig alldeles utmärkt.

Anna Orrghen: Var det här också ett resultat av LIBRIS eller av datoriseringen, att man tog fram sådana här gemensamma katalogiseringsregler?

Bodil Gustavsson: Ja, det var det. Innan, som jag pratade om, hade KB sina regler och folkbiblioteken sina.

Anna Orrghen: Man hade inga vad det gällde utlandet?

Bodil Gustavsson: Nej, det brydde man sig inte om. Egentligen är det nog de som vi kallar för de preussiska katalogiseringsreglerna, att man tog det tyska. Men det nya var att man vände sig mot den anglosaxiska världen istället, för man såg vad det kunde ge internationellt.

Anna Orrghen: Du nämnde tidigare att du bland annat skrev en artikel om LIBRIS i Biblioteksbladet 1979 där du försvarar det?

Bodil Gustavsson: Ja. Det var en hel del diskussioner då. Den artikeln var -79 och då hade de stora traditionella universitetsbiblioteken kommit med och börjat registrera i LIBRIS, det tror jag var -76. KB skulle göra detta och Svensk Bokförteckning också. Men tekniken kunde inte ge mer än vad tekniken kunde då och dessutom blev det en hel del dubbelarbete på de här biblioteken för man hade fortfarande kortkataloger, så man fick en hel del restantier som vi säger. Det gav inte den vinst eller den rationalisering som man hade trott att LIBRIS skulle ge eller hoppats på för vissa bibliotek. Så var det även för oss i Linköping. Vi hade hoppats att vi skulle få den systematiska kortkatalogen på fiche, alltså ta ut det som vi inte skulle behöva, och vi fick någon version som inte fungerade. Jag tyckte väl att det fungerade bra men det kom någon utredning, eller på något sätt ifrågasattes fortsättningen på utvecklingen av LIBRIS, skall vi verkligen fortsätta. Då var det bland annat Tore Hagström, som var chef för svenska avdelningen på Uppsala universitetsbibliotek, Carolina, som skrev i Biblioteksbladet, ”Om tankar från gräsrotsnivå” eller något sådant. Han var väldigt kritisk, och då blev jag upprörd över detta och skrev en artikel som jag kallar för ”Andra tankar från gräsrotsnivå” där jag försvarade eller sade att, det kan ju inte lösa allt det här. Men jag trodde på LIBRIS och menade att har vi kommit så här långt får vi se vad det beror på att det inte fungerar och varför det blir restantier. Vi hade olika perspektiv, jag var uppvuxen med det här och visste ingenting om de traditionella universitetsbiblioteken. Det har jag lärt mig senare, och förstår att det är trögt och hur annorlunda det överhuvudtaget fungerade. Katalogiseringsavdelningarna var väldigt tunga, man lade ned mycket arbete och det tog tid. Det var inte kunden i fokus som det är idag. Både Tore Hagström och jag hade väl rätt från våra olika perspektiv, men man fortsatte med LIBRIS. Jag kommer inte ihåg om man skulle köpa något annat system. LIBRIS var ju egenutvecklat.

Anna Orrghen: I Sverige?

Bodil Gustavsson: I Sverige, ja. -79 började det komma bibliotekssystem i USA som man sålde med leverantör. LIBRIS blev ju inte det här totalintegrerade bibliotekssystemet med lån, periodikahantering och förvärvshantering, som man hade tänkt från början, utan det blev bara en samkatalog och sedan vissa andra delar. Vad som hände var att man

skaffade ett lokalt bibliotekssystem för lånehantering, -83, -84. Ja, i början på 80-talet. Där var Stockholms universitetsbibliotek först. Och det gjorde sen alla bibliotek. Då blev tanken på det totalintegrerade inte aktuell längre eftersom man gjorde så. Jag hade varit ifrån katalogisering i några år och var på LIBRIS också och var inte riktigt medveten om hur det var att jobba på ett universitetsbibliotek, med att ha både LIBRIS och en lokal katalog, att vi gör väldigt mycket dubbelarbete. Drömmen vore att ha LIBRIS för alltihop, och det har diskuterats nu igen. Men om det blir någonting av det, det vet jag inte. Men det var den diskussionen som var -79, att man skulle riva upp alltihop och byta system. Jag tyckte inte att det var det man skulle göra utan man måste rationalisera rutinerna lite. LIBRIS innebar också rationalisering av katalogiseringsrutinerna. Man var tvungen att se över flödet och hur man jobbade. Så är det ofta när man datoriserar. Man gjorde studier om hur man jobbade innan och hur man skulle jobba för att det skulle fungera rationellt. Vi var inte så många i Linköping och det var inte så många som berördes, och det var inte så mycket att lära nytt. Men för andra bibliotek var LIBRIS en större omvälvning än vad det var för oss.

Anna Orrghen: Apropå det här med rationalisering undrar jag om det fanns en rädsla för att ni skulle bortrationalisera er själva genom det här?

Bodil Gustavsson: Ja, det fanns det nog. I Linköping var vi så få redan från början så att vi skulle rationaliseras bort var inte aktuellt, men nog fanns det. LIBRIS innebar också att man såg över de här traditionella katalogiseringsavdelningarna och förändrade det hela, och det fanns säkert de som kände sig hotade, man hade sina rutiner. Det var också det här med tekniken och beroendet av att ibland var det avbrott och ibland fungerade det inte, så det var ju på gott och ont. Ville man kunde man hitta en massa fel med katalogiseringen i LIBRIS. Så visst fanns det de som var kritiska både på chefsnivå och bland personalen. Det var väl också det att det var något nytt. Och att sitta vid en bildskärm, det kunde man inte göra hela dagarna så man var tvungen att förändra sitt arbetssätt också och jag tror inte bibliotekariekåren är den mest förändringsbenägna.

Anna Orrghen: När du började i Linköping, var det första gången som du kom i kontakt med datorer?

Bodil Gustavsson: Ja, det var det.

Anna Orrghen: Hur reagerade du då?

Bodil Gustavsson: Det var inga problem. Jag är inte alls tekniskt kunnig eller intresserad. Jag hade gått en skrivmaskinskurs, men det var väl elektriska skrivmaskiner. Det här var -73, -74, då hade man inte sett datorer. Det var tangentbord och det var bildskärmen och sedan förstod vi inte så mycket om det. Som sagt, när vi skulle starta om, eller boot stod det på knappen, så vi bootade om när det var avbrott. Kari Marklund kom som överbibliotekarie efter Hans Baude, han var där -78, -79 och då anställde han så bra systembibliotekarier. Det fanns att rekrytera från teknikutbildningen så vi hade några stycken som skötte detta och det var väldigt bra samarbete mellan oss och teknikerna. De var också unga och det var inga problem. Det vi inte begrep, det begrep de. Och de fanns på plats. Det här med att vi producerade våra egna kort, det programmet var lite senare. Det var en civilingenjör som gjorde det som sitt examensarbete, eller om han hoppade av innan, som sen blev anställd. Det gäller att få rätt personer på något sätt. Långt senare märkte jag att man blev van vid datorn eller att tänka så. Det såg jag när jag var på KB och inte hade tillgång till dator, innan de byggde om så alla fick tillgång till dator, var det

en tillbakagång. Vi låg ganska långt framme i Linköping också med antal datorer och hur det var att söka också i låneexpeditionerna. Det var lite olika på olika bibliotek hur mycket man satsade på det eller hur det fungerade.

Anna Orrghen: Om du skulle beskriva en arbetsdag, satt du vid terminalen hela dagen?

Bodil Gustavsson: Jag tror att vi hade pass. Vi hade ett katalogrum och så hade vi pass och så satt man några timmar och registrerade. Men sen tog vi också ut kort. Vi tog ut printar och katalogkort för den systematiska katalogen. Mycket av mitt arbete gick åt till att kontrollera. Det slopades sen men vi hade korten att kolla mot, snabbt korrekturläsa så det inte saknades någonting. Jag fick in de här utskrifterna i A-4, printar som vi sade, och den lilla korthögen och då tittade man på kortet. Det var lättare att se än på den här utskriften just för att kolla om det var något fel. Det låg i min chefsroll, men vi var några stycken som gjorde det. Böckerna ställdes in på ett ställe och ibland var det faktiskt samma person som köpte som sedan katalogiserade, så man tog boken från hyllan och satte sig i samma rum och satt några timmar och gjorde det.

Anna Orrghen: Framför terminaler?

Bodil Gustavsson: Nej, för vi hade faktiskt förtryckta blanketter som man kunde förbereda. Det berodde lite på om något annat bibliotek hade lagt in den för då behövde man ju inte det. Så man måste alltid söka först och se om den fanns eller inte, det var det första. Sen hade vi förtryckta blanketter med formatet som man kunde ha som stöd i alla fall, man skrev lite så man inte glömde bort, för det var inte förformaterat på något sätt. På skärmen fick du inte upp vilka fält du skulle ha in utan det var blankt. Numera har vi det färdigt. Det gällde att komma ihåg allt. Det fanns några fasta fält, men sen fick man skriva in allting.

Anna Orrghen: Men då hade ni förberett det för hand?

Bodil Gustavsson: Ja, då förberedde man för hand och sedan skrev man in det. Vi var flera stycken så man fick inte ta för mycket tid. Man hade inte så många terminaler, så man fick förbereda vid sidan om och sedan utnyttja tiden när man satt där.

Anna Orrghen: Och när de andra biblioteken ville söka i LIBRIS, kunde de göra det när som helst? Var systemet igång hela tiden?

Bodil Gustavsson: Ja, det var det, om det inte var avbrott. Det var åtkomligt från flera användare på samma gång och många användare. Det var nog ingen begränsning. Däremot kommer jag inte ihåg vad som hände om jag plockade fram och jobbade med en katalogpost och något annat bibliotek också tog den. Men det fanns nog någon spärr som blockerade det.

Anna Orrghen: Så ni inte började lägga in samma sak?

Bodil Gustavsson: Ja, precis. Det var man alltid väldigt noga med och ibland misslyckades man med det här med dubblettkontroll, som det heter, det är ett problem. I synnerhet att det gällde att söka på titeln och på rätt så den inte redan fanns inlagd, så man lade in den på nytt så att det blev två varianter av posten. Det hände ju en del. Dels hade vi matat in vårt ursprungligen och hade kanske inte rätt namnform på författaren, eller det kunde vara någonting som någon inte uppfattat. För att söka på titel tog maskinen de två

första konsonanterna i de tre första orden. Det var någon sådan här sökträng. Och om ett bibliotek uppfattar att det är en undertitel, ett annat att det tillhör huvudtiteln, så kunde det bli olika och då blev det dubblettinläggningar. Och det ser jag nu när jag är på Stockholm UB. Stockholms UB var det första bibliotek som skaffade ett lokalt system och då blev det bråttom med att lägga in så mycket som möjligt i LIBRIS. De hade inte lagt in så mycket som vi hade, men då gjorde de det och då hade de icke kvalificerad personal för detta och man instruerade inte tillräckligt utan de registrerade och det blev massor med dubbletter. Jag kommer än idag ihåg när vi andra bibliotek upptäckte ”vad gör Stockholm, de vräker in dubbletter”. Det fick vi då hejda.

Anna Orrghen: Hur reagerade ni då?

Bodil Gustavsson: Ja, det var LIBRIS-sekretariatet. Något bibliotek slog larm och sen fick dåvarande katalogchef, det var Ingrid Cantwelt, skämmas. Det är lite roligt för mina kollegor här säger att förr i tiden pratade man om att skämmas i LIBRIS-basen. Det var ett uttryck här i biblioteket, att om man gjorde bort sig eller gjort någonting så fick man skämmas i basen. Det hade jag aldrig hört och det sade vi aldrig i Linköping, vi var väl för kaxiga. Jag vet inte om det härrör från det här. Det dyker fortfarande upp att man upptäcker just dubblettinläggningar där jag måste gå in och ta bort den posten. Det kommer vi att få dras med hela livet.

Anna Orrghen: Jag har sett det ibland när jag har sökt. . Fast det kan vara för att det är olika årgångar?

Bodil Gustavsson: Ja, det kan det vara. Och då skall det vara olika upplagor och det kan även vara parallellutgåvor. Det har blivit bättre med tiden men nu är det också så att man för in en del maskinellt, att man importerar från andra baser, och då kan det också uppstå. Men i början på 80-talet var det att de inte hade instruerat hur man söker ordentligt på titeln för att få fram det här. De skrev bara in det hela.

Anna Orrghen: Fanns det andra saker som också kunde gå galet på det sättet?

Bodil Gustavsson: Nej, det var nog det här med dubblettposter. Man var väldigt noga, det skulle vara rätt. I LIBRIS kunde man ha olika nivåer på sina katalogposter. B-nivå var biblioteksnivå och N var nationalbibliografisk nivå, M mininivå. Då fanns det preciserat i reglerna att vid miniminivå skulle man ha huvudtiteln men man behövde inte ha undertiteln. Den passade oss, så vi bestämde att vi registrerar på M-nivå. Men när vi hade uppgifter om undertiteln så registrerade vi den också för det var ju en upplysning. På något sätt garderade vi oss med miniminivå, vill något annat bibliotek lägga på mera saker hade man rätt till det. Så stod det i reglerna, att man fick gärna lägga till mer, men det skulle vara minst vissa uppgifter. Jag kommer ihåg att jag fick ett upprört brev av dåvarande katalogchef i Umeå, det cirkulerade till oss allihop. Att anger man miniminivå så skall det baske mig vara miniminivå och inget annat. Och det har jag skrattat åt många gånger, och vi har gjort, det för att det var i början då de var nitiska och man läste lagen som fan läser bibeln. Men det är svårt. För katalogisering är att man skall ha regler. Man vill att det skall vara regler och det är viktigt med regler och det är viktigt att vara konsekvent just i dator för maskinell läsning, annars missar man. Men att man också har någon slags rimlighetsperspektiv eller tänker efter, vad är bra för användaren, och att man inte är för låst. Man skall vara noga men man skall också vara flexibel. Man vill ha regler men man kan inte alltid följa reglerna strikt. Man måste tänka efter lite själv också. Det som egentligen är viktigt med det maskinella är att man inte får skriva stavfel, man måste var noga. Om du

glömmer bort eller kanske anger fel sidor har det ingen betydelse för återvinningen av det. Och det lärde vi oss, att veta vad som är viktigt och inte. Då måste man förstå tekniken bakom det hela och veta hur de här sökströngarna var konstruerade, och det är inte jag säker på att det var så många katalogisatörer som egentligen visste. Det kan jag fortfarande märka än idag, att man inte vet varför man gör, utan man gör som man alltid har gjort.

Anna Orrghen: Precis innan intervjun sökte jag och stavade först fel, och då fick jag noll träffar. Men jag visste att det jag sökte fanns, så då såg jag ju att jag hade gjort fel. Hade det å andra sidan varit felstavat i LIBRIS men jag hade skrivit rätt så hade jag inte fått någon träff?

Bodil Gustavsson: Nej, precis, så det är jätteviktigt. Det gjorde ju ingenting när man hade kortkatalogen. För när du stoppade kortet, så hette det när man stoppade ned kortet, då upptäckte den som stoppade ned det om det var felstavat, så det hamnade rätt ändå. Man kanske rättade till det, men man läste rätt. Så är det inte när det är maskinellt i en databas. Arne Sträng sade ”skräp in, skräp ut”. Gör man fel in så blir det fel ut, då hittar man det inte. Man kan inte skylla på datorn eller på tekniken.

Anna Orrghen: På tal om användarna, framförallt forskare eller studenter, hade du kontakt med den gruppen?

Bodil Gustavsson: Ja det hade vi eftersom i Linköping var det väldigt mycket yttre tjänst, och jag är uppvuxen med att yttre tjänst går före inre tjänst. Även nu har jag informationspass, för jag tycker att det är väldigt viktigt. Det var en period då jag inte hade det, nämligen när jag var på KB och även i Uppsala för jag hann inte, men det har jag nu. Det var det primära på något sätt och det var en del i vår utbildning. Vi kunde inte mycket men detta skulle man. Så jag hade pass eller informationstjänstgöring hela tiden. Det ingick. Jag vet att det var några av katalogisatörerna som var mer introverta eller som inte gärna ville ha informationstjänst, och då tyckte jag att alla måste inte ha det. Man måste ta hänsyn till det. Om var det en god katalogisatör kunde han få sitta kvar och katalogisera och så kunde jag vara ute lite mer. Men för mig har det varit väldigt viktigt, och är fortfarande, med den här kontakten. Det finns fortfarande mycket som inte fungerar så som jag skulle önska att det fungerade. Den nya LIBRIS websök som skall lanseras efter jul, är en mycket bra katalog ur användarsynpunkt, där har de faktiskt fått till det. Så frågan är om vi inte istället för att har vår lokala katalog som första katalog skall ha LIBRIS istället. Man kan väldigt enkelt komma över från LIBRIS till den lokala katalogen om man vill låna eller ställa sig på kö. Men som i ditt fall när du stavade fel, de nya datorerna frågar ”försök med det här”, så man skall få en vink om att man kan ha stavat fel.

Anna Orrghen: Som man gör i Google?

Bodil Gustavsson: Ja, precis. Men på 70-talet var det kört. Skrev du inte rätt så hittade man den inte.

Anna Orrghen: Kom användarna i kontakt med terminalerna?

Bodil Gustavsson: Ja, det stod terminaler ute i biblioteket, vi hade det som kataloger.

Anna Orrghen: Så de kunde söka själva?

Bodil Gustavsson: De sökte själva. Man hade utbildning på det. Terminaler hade vi tillgängligt redan från början.

Anna Orrghen: Vet du hur de reagerade på det? Det är en svår fråga, för de är ju inte en homogen grupp.

Bodil Gustavsson: Jag har förstått att man var väldigt tidig med användarundervisning i Linköping. Man lärde studenterna hur man sökte i katalogen. Vi hade en, Peter Berry som sedan flyttade till Lund, och det måste ha varit -82 eller något sådant för det var ju lite över 80-talet. Han stod för användarutbildningen, han var samlande för det i Linköping. En gång hörde jag honom undervisa i hur man söker i LIBRIS och sen förklara det här komplicerade med att där kunde man bara söka på författare och titel men att man måste gå till den systematiska kortkatalogen för att hitta ämnet. Och han gjorde det så bra. Det var en slump, man brukar ju inte lyssna på varandra, men jag kom ut i bibliotekssalen när han hade det. Vi hade mycket utbildning och jag tror det gick hem och att man lärde sig detta.

Anna Orrghen: Jag vill försöka hitta någon från låntagarsidan och prata med för att se hur de upplevt det. Känner du till någon?

Bodil Gustavsson: Ja, det är i Linköping. Jag hade inte så mycket, men Lena Olsson var på temabiblioteket och Christina Brage, som fortfarande är kvar där, hade mycket. Min man och jag läste franska och han var lärare och forskare på just Tema kommunikation och disputerade -88. Sen dog han strax efteråt. Men det vet jag ju av privata skäl att de gick till terminalerna, de sökte, fann sitt material väldigt tidigt, i och med att vi hade de här kvartersbiblioteken. Det skulle väl i så fall vara Christina Brage som är kvar i Linköping. Hon har aldrig katalogiserat utan hon är en av de här kvartersbibliotekarierna, som det hette först, sen blev det temabibilotekarie för det var temainstitutionen och nu vet jag inte riktigt vad det är. Men hon har varit med från början.

Anna Orrghen: Jag skulle kunna kontakta henne och fråga.

Bodil Gustavsson: Ja, och be henne ge användarperspektivet för hon är bättre än jag på det.

Anna Orrghen: Nu hoppar jag lite här, men Statskontoret var de som drev det hela. Hade du kontakt med dem?

Bodil Gustavsson: Nej, för jag var ju tjugo år yngre. Jag kommer ihåg dem och de var i Linköping, men det var männens klubb. Olle Höglund var det. Marianne Nordlander har du också. Fast hon heter inte Nordlander, hon heter Hellgren nu, tror jag. Hon är överbibliotekarie numera och hon var för kvartersbibliotek B som var det tekniska. När de hade den här konferensen och visade det totalintegrerade systemet var hon den som för det går det en historia om. De skulle ha en sådan här penna att läsa av streckkoder med, som vi har nu. Men den hade inte levererats utan hon satt med en lödkolv istället och visade det här. Det var -71 som de hade det här stora evenemanget och då var alla där. För det var då det drog igång och sedan kom jag lite efter. Jag kommer ihåg dem och de här stordatorerna. Datorerna stod på SAAB, det var SAAB-datorer. Och det fanns någon, Kurt någonting, en tekniker som kom ibland och fixade. Men jag hade katalogiseringsdelarna och regler och kom in där. På det tekniska var det beslutsfattare på en annan nivå. När började Arne Sträng, sa han det? Kom han -70?

Anna Orrghen: Det var -70 eller -71. Det var fram till -77 i alla fall.

Bodil Gustavsson: Ja. För det var då det hände väldigt mycket. Jag tror att Hans Baude kom -69, -70, -71, så det var igång när jag började med det.

Anna Orrghen: Avslutningsvis undrar jag om det är någonting som vi inte har pratat om men som du tycker är viktigt att ta upp utifrån det här?

Bodil Gustavsson: Det jag funderar på är att det är lite märkligt. Det som jag på något sätt halkade in på eller det råkade bli så att jag var lämpad att hålla på med katalogisering, varför det blev det som jag har ägnat mig åt hela mitt yrkesverksamma liv, med vissa undantag för att jag gjorde mina utbrytningar och har gjort lite andra saker men har kommit tillbaka till det igen och hur jag har trivts med det. Hur det var rätt och hur mina andra kamrater då, ingen av dem hade fallenheten för katalogisering utan snarare yttre tjänst, och vad det egentligen berodde på. Om det var slumpen eller om det var att vi hade olika läggningar.

Anna Orrghen: Och att det också skulle vara datorisering. När du sökte till Linköping visste du då att det fanns?

Bodil Gustavsson: Nej. Och så intresserad är jag ju inte av att surfa på nätet och söka men jag sitter vid datorn hela dagarna och har jobbat med det. Det här är inget nytt, det har varit mitt arbetsredskap hela livet. Så det har varit självklart. Vad jag kan se och tänka ibland är att man skulle önska att de maskinella ändringarna och tekniken och lösningarna skulle ha varit lite bättre än vad de är idag. På något sätt är vi kvar. LIBRIS har inte utvecklats, eller kataloger överhuvudtaget, och den här typen av databaser. Men det kan väl bero på det komplexa innehållet som det har och den här noggrannheten och detaljrikedomen med posterna som vi dras med. Om vi en gång i tiden kanske inte var så noga med vissa saker som nu behövs, som ämnesord, slår det tillbaka. Då kan vi inte hitta vissa sökningar. Jag tycker vi behöver göra lite för mycket manuella ingrepp fortfarande än idag, och dubbelarbete. Och det här med två kataloger som jag hoppas man har löst på något sätt innan jag går i pension om fem-sex år. Men vi var ju väldigt tidiga med att strukturera information och det var det som var det primära där, och att vi byter och använder andras poster. Men ibland skulle man vilja att de tekniska lösningarna var lite snabbare att få även idag.

Anna Orrghen: Då får jag tacka så hemskt mycket.